

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

„Mert Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség
mind örökké. Ámen.”

Elmondtuk nagy kéréseinket. Szeretnénk, ha Istennek nevét megszentelnék az egész világon. Ha mindenek felett tisztelné és imádná Őt ez a hitetlen nemzetség. Ha Ő uralkodnék a sziveken. Ha mindenki örömmel teljesítené az Ő akarátát. — Kértük, hogy minden egyesünk naponként el legyen látva azzal, amire lelkének, testének szüksége van. Kértük a bűneink bocsánatát. Van-e fogalmunk arról, mit jelent az, hogy az a számtalan sok bűn, amelyet naponként tudva és tudatlan elkövetünk — elfedeztessék? De még ennél is többet kérünk, hogy kísértéseinket is tartsa számon Istenünk és nyújtson védelmet azokban. Szabadítson meg a gonosztól, aki hatalmában tartja és a veszedelembé viszi az egész emberiséget.

„Mert Tiéd az ország és a hatalom,” „Ezért megteheted, Uram. Csak Te teheted ezt meg egyedül, aki a mennynek és földnek mindenható Ura és Királya vagy!” Ezt akarjuk ezzel mondani.

De nézzük csak tovább a befejezést. „És a dicsőség.” Ez mintegy megerősítése az előbbinek. Csak Te teheted meg. Mi tudjuk ezt.

Valóban tudjuk-e?

Az emberek mindent a maguk erejéből akarnak véghezvinni. Le akarják szokni hibáikat és meg akarják javítani az emberiséget. A saját erejükből akarják fenntartani magukat és családjukat, akarják biztosítani jövőjüket. Bűneikért vezekelni akarnak. A kísértésekkel dacolni próbálnak. A gonoszt tagadják, vagy fel akarják venni vele a harcot. Hiú öröklődések, melyek előbb-utóbb kudarccal végződnek. Az Ur azt mondja: „dicsőségemet másnak nem adom.” Aki nem tőle vár mindent, annak meg kell szégyenülnie. Övé „a dicsőség.” Az is, amelybe halálunk után befogad. Ott sem állapíthatjuk meg magunk a helyet és a jutalmat, amely bennünket megillet. Istené a dicsőség és éppen ezért az Ő igazsága szerint juttat benne részt, kinek — kinek. Azoknak, akik itt a földön is az Ő kegyelmére bízták magukat, mert övé a dicsőség. Mindörökké. Ámen.

Károli Gáspár.

1529—1592.

Az idősebb nemzedék már átélte az első teljes magyar Biblia megjelenésének 300. évfordulóját. Összehasonlítva az ünnepléseket, látjuk, hogy a közben lefolyt még négy évtized csak növelte a vizsolyi Biblia atyjának kijáró tiszteletet. Ezen tisztelet azonban még mindig telítve van sok mellékmozzanattal. Egyesek az irodalom nagy emberét, mások a merész vállalkozót s a páratlan siker aratóját csodálják benne. Pedig Károli Gáspárban a hívő volt a fő, akit elsősorban az Isten ígéje s nem annak fordítása ejtett foglyul. 1586-ban, tehát 57 éves korában fog a bibliafordításhoz, de már 1566-ban a gönci zsinaton így int: „Igyekezzenek a lelkipásztorok, hogy legyen bibliájok és semmit se forgassanak úgy a kezükben, mint a szentírást!” Számára nem az tette fontossá a Bibliát, hogy ő fordítja. Betetőzése volt az csupán annak a munkának, mellyel a maga korában Isten ügyéért egyébként is síkra szállott. Első műve még 1563-ban készült az ország romlásának okairól. „Nem mondhatjátok, hogy rosszak a tanácsadók, hogy rossz a király! Mindennek egy oka van: az istenfélelem hiánya!” Hogy pedig istenfélelem alatt nem valami általános vallásosságot értett, az kitűnik Bibliája előszójából. Számára Istent félni annyi, mint Isten ígéjének életünket alárendelni. Javulást csak attól vár, ha az országban olyan király van, aki Krisztusban bíz s oly nép, amely hitével nem játszik. Amikor később a Krisztus Istenségét tagadó irányzattal szemben felveszi a tusát, megint csak azt látjuk, hogy a Biblia neki nem szép emberi eszmék gyűjteménye, hanem egy egységes isteni alkotás. Tükrében eleitől végig a Krisztus bontakozik ki, akinek halála elpecsételés az ó-

és új-szövetségben egyaránt. Nem csoda, ha a fordításhoz írt előszóban sok remegésről tesz említést, mellyel e munkájához fogott. Szinte látjuk, mily félelemmel és rettegéssel futott tolla mondatról-mondatra. Hívő embernél ez nem is lehet másként! Hiszen egy könyvben, melyen keresztül az Úr akar szólni sokakhoz, sokszor egy szón, vagy szórenden igen sok fordulhat meg! Három évig tartott a fordítás munkája. A sok akadállyal, beteges, törekeny testtel küzdő szolga nem egyszer sóhajtott fel: „Csak az Isten addig segítsen, amíg a Bibliát kibocsáthatom s kész leszek meghalni és a Jézus Krisztushoz költözni!” Vágya beteljesült. 1590. augusztusában kezében volt az első teljes magyar Biblia. Azóta sokaknak. Ki ne lenne hálás érte! De mi itt főleg azért legyünk hálásak, hogy a hitnek ennyi jele közt s ily hívő ember kezei alól indult el a ma is legelterjedtebb magyar Biblia.

A idősebb fiú.

Luk. 15. 25—32.

Megboldogult Főnökasszonyunk 1925 febr. 15-én este tartott áhítata után készült jegyzetek alapján.

A 28. versben a nagyobbik fiúról az van írva, hogy megharaguvék és nem akart bemenni. Édesapja rá akarta beszélni, hogy menjen be, de ő nem megy, — ilyen sok évig szolgáltalak téged, mint szolga és sohasem cselekedtem a te parancsolatod ellen és nem kaptam tőled soha semmit. Ez megállított — mint szolga szolgáltalak. — Vajjon ez a gyermek helyzete a szülői házban? Egyáltalán lehetséges ez? Mikor elgondoltam az idősebb fiú helyzetét úgy megtelt a szívem hálával, hogy nem kell így dolgoznom, nem kell szolgálak lennem, aki az ő urának parancsait, mint szolga teljesíti.

Az atya szívében ő nem mint szolga foglalt helyet. Az atya így szól hozzá: „Én gyermekem. Ami az enyém, az a tied is.” Milyen óriási ellentét! Az atya úgy szereti, mint gyermekét és ő úgy érez és úgy viseli magát, mint szolga. Idegen marad mindvégig az atyai házban. Az atya szívében van számára egy nagyon-nagyon drága, meleg, békeséges és nyugodalmas hely elkészítve és ő mint szolga jár-kezel sötét arccal. Végzi a munkát, de nincs benne köszönet. Őző minden cselekedetében. Azt nézi, hogy mi volna az ő java és mit nem nyerhet el, mert az atya kemény ember. Nem ismeri az atya szívét, dacára annak, hogy ott van vele folytonosan. Kemény parancs az, amit teljesítenie kell. Hatalmas úr, aki parancsolja. A törvénynek engedelmességre kell. A kényszerítő hatalom minden szava megrettentí, súlyként nehezedik rá és ő görnyed a teher alatt. Az arca mogorva, a tekintete sötét, nem ismeri a derűt, a fényt, a világosságot.

Milyen kegyetlen, szigorú az atya! Milyen szegény mártír a fiú! Szolgálja az atyát, mint szolga sok éven keresztül és még egy gödölyét sem kap, hogy víg lakomát rendezzen. Mindenki, akinek elmondta nehéz helyzetét megértette és nagy részvéttel volt iránta. Milyen fukar, haszonleső, kegyetlen apa! Az idősebb fiú szemüvegén nézve kimondjuk rá az ítéletet: „megvetni való ember.” És mégis, mi az igazság? Az, hogy az idősebb fiú szolga-lélek volt, aki szolgált ugyan, de éppen azért, mert szolga-lélek volt, nem is jutott az atya szívéhez olyan közel, mint amilyen közel juthatott volna. Úgy látta, hogy az atya szíve csukva van számára, pedig ez csak azért volt csukva, mert nem kereste az ajtót soha. Kerülte, mint szolga az atya szívét.

Az ő szíve volt becsukva az atya előtt. Ő nem tekintett az atya szemébe,

ő nem érzelt együtt az édesapjával. Nem tudta mi fáj az édesapjának, nem tudta mi nehéz neki, nem szerette az édesapját. Lehet valaki gyermek és nem szereti a szüleit? — A szeretet közel vonta volna az atyához. Ha feltekintett volna az atya szemébe, ott látta volna a fájdalom könnyeit, látta volna benne a szomorúságot, látta volna az örömkönnyeket is, látta volna arcvonásiban az aggodalmat, a szeretet megnyilvánulásait.

„Ne legyetek olyanok, mint az öszvér, amelyet zabolán kell vezetni.” Óh mennyire vágyott Isten szíve már az ő-testamentumban gyermeke után, de Izrael népe, mint rab-szolga nézte, hogy mit parancsol a kemény úr.

Az idősebb fiú nem látta azt sem, hogy mit jelentett az édesapjának, amikor kisebbik fia elhagyta a szülői házat. Nem látta, hogy őszült meg ez alatt az idő alatt, hogy hagyott ez az idő mély nyomokat homlokán. Nem vette észre a mély barázdákat, nem vette észre az édesapa szomorú tekintetét, amikor kinézett az útra és várta-várta, hogy nem tér-e vissza a fia, vagy nem hozzák-e haza akár sebesülten, akár félholtan, csak lássa még egyszer a fiát. Nem érezte meg az atyai szív szorongását, nem volt ott az atya szívében, nem értett egyet az édesapjával, nem könnyezett az édesapjával, nem nézett ki sohasem az édesapjával az útra, nem kelt a szemében reménysugár, amikor megérezte az édesapa, hogy most-most jöhet az én fiam. Nem volt ott amikor az atya kitárt karokká ment a gyermeke elé, mert szolga volt a házban. Ő akkor dolgozott azt kellett tennie, amit parancsoltak neki.

Milyen egyedül volt az édesapa. Két fia volt, az egyik a tékozló fiú aki elhagyta a szülői házat, a másik az ott volt, de milyen messze volt

az atyától. Az atyai szív, mely nyitva van az idősebb fiú számára is, nem tagadja meg a tékozló fiút sem. Kitérja a karját, amikor az bűnbánó lélekkel jön haza és keblére vonja. A fiú méltatlanságának tudatában mondja, hogy tegye olvanná, mint a szolgák közül egy. Ő megtalálja az utat az atya szívéhez, ott pihenhet meg és az atyai háznak minden gazdagságában, minden javában részesülhet.

Milyen más a helyzete, mint az idősebb fiúé. Az idősebb fiú, mint szolga jár-kelel a házban, rá az apa legfeljebb csak akkor számíthat, ha a munkára vonatkozó rendelkezése van. Pedig az atyának más igényei voltak. Ehhez nem kell, hogy valaki gyermek legyen, s tulajdonképpen nem is volt fiú, de az atya szíve az ő számára is nyitva volt. Magához öleli kimondhatatlan nagy szeretetével. A fiú azt mondja, ő szolga, az atya: „gyermekem!”

„Mindenem a tied, csak te nem tudod. Mindenben részed lehet, de ami a szívet igazán boldoggá teszi, ami igazán gazdaggá teszi, az nem érték a számodra, abból te kizárod magad!”

Isten gyermekei között is vannak zúgolódó, elégedetlen, békételen szívűek, minthá nem volna édes, szerető, mennyei Atyjuk, hanem szigorú, követelő, akit kielégíteni nem lehet soha igazán. A gyermek boldogságát, gazdagságát, felszabadulását, békességét nem ismerik. Nehéz volt az idősebbik fiú élete. Nem kívánom az ilyen életet, nem jó így járni, ilyen sötétben, békételenül, amikor ott van minden kincs, minden gazdagság, — a szeretetnek, a békességnek, a boldogságnak megmérhetetlen árja, csak el kell fogadni. De a fiú szolga marad. Isten ígéből csak parancsot, rendelkezést olvas, de hogy az Atya a szívét nyitja meg, azt nem érti meg és ezért marad egyedül.

Ott benn lakoma van. Vigadnak, nagy az öröm, nagy a hálaadás, nagy a békesség és az idősebbik fiú kint van a sötétben, magában, egyedül, békételenül és azt mondja: „Igazam van, méltán haragszom, nagy igazságtalanság történt velem. Résztrehajló az apám, személyválogató, a kisebbiket szereti, arra mindent rákölt; aki olyan hűséges, olyan odaadó, mint én, azt mellőzi.” — Hogyne volna békétlen a szíve, amikor sötétben jár, magában, — odabent pedig vigadnak, örülnek.

Igen, — tőlünk függ, milyen a mi helyzetünk. Tőlünk függ, hogy tényleg boldogok vagyunk-e vagy nem. „Azért jöttem, hogy életök legyen és bővítködjenek”. Ehhez az szükséges, hogy gyermeki szívvel járjunk és ne rabszolgának a szívével. Gyermek szívével, aki megérti Atyját, megérti Megváltóját, megérti az Igét és mint gyermek engedelmeskedik. Ki tudja mennyit ártott az idősebb fiú a kisebbiknek, amikor az még otthon volt, mikor az elégedetlenségnek és békétlenségnek magjait hintette el szívébe. És amikor az nála másképpen jutott kifejezésre, ő ítélte el legjobban, de hogy neki mennyi része volt ebben, azt elfelejtette. A kisebbik fiú engedetlen, haszontalan, rossz volt, mindenről elfelejtkezett, de a megalázkodás és összetörtetés után fiú lett újra a házban. Az Atya szíve volt a menhelye, az Atya szíve várta vissza. Míg távol volt, úgy érezte, hogy nagyon árva, nagyon hontalan, de nemcsak azért, mert nem volt hazája, hanem mert vágyott atyjához. Az idősebbik fiú ide nem jutott el, ő szolga volt. Neki nem volt oka a megalázkodásra, hisz az atya minden parancsát teljesítette. Így vannak sokan. Nem találják meg a megalázkodás útját, hisz mindent megtesznek. Vajjon mi az, amit megtesznek? Mindent, — csak azt nem, amit kel-

lene. Az idősebbik fiú is mindent megtett, csak azt nem, amit kellett volna. Szolgai munkát végzett, nem a gyermekét.

Tőlünk függ, hogy gazdagok vagyunk e, vagy szűkölködünk, békeségünk van-e, vagy békétlenek vagyunk! Gyermek vagy-e az atyai házban, vagy szolgál?

Hinni.

Nagy Sándor császárról a következő történetet beszélük:

Súlyos betegen feküdt, amikor egy levelet kapott, amelyben valaki közli vele, hogy háziorvosa meg akarja őt ölni. Nem sokkal ezután megjelent nála orvosa az orvosságos pohárral a kezében. Nagy Sándor átadta a levelet az orvosnak és miközben az a levelet elolvasta, kiitta az orvosságot. Nagy Sándor bízott és hitt orvosában. Teljes szívéből hitt. — Pedig abban a pohárban méreg is lehetett volna. De hogy lehetne abban a pohárban, amit Isten ad nekünk méreg? Ő az üdvösség kelyhét tartja élénk. Hogy veszhetne el valaki is, aki ezt elfogadja?

„Én és az én házam . . .”

Egy ős apa várta haza vasárnap este a fiát, akiről tudta, hogy a bűn útjára tért. 12-öt, 1-et, 2-öt ütött már az óra, de hiába várt. Három óra felé belép a fiú és nagyon megdöbben, hogy az apját ilyen későn ébren találja. Egymásra néznek és mindketten hallgatnak. Ekkor felkel az apa, a falra mutat és így szól: „Nézd ezt a mondást. Erről az Igéről beszélt a tisztelendő úr az esküvőnkön. Azóta anyád és én ezt választottuk vezérszavak gyanánt.” A fiú elolvassa: „Én és az én házam az Úrnak szolgálunk.” — „Még ma éjjel kijavítom” —

folytatja az apa és ezentúl így lesz: „Én és az én házam, Károly kivételével, az Úrnak szolgálunk. — Jó éjszakát!”

Álmatlan és mégis jó éjszaka. Az apa szavai nem hagyták Károlyt nyugodni. Egy óra múlva ott térdel szobájában és zokogva önti ki szívét az Úr előtt, szakít régi életével és kéri Isten kegyelmét. És Isten meghallgatta a bűnbánó imáját. Reggel 6-kor már ott áll apja ágya előtt és így szól: „Apám már nem kell kijavítanod a mondást. Határoztam. Az én életem is azé az Istené, akinek te és édesanyám szolgáltok. Bocsáss meg nekem.”

Hires emberek véleménye a Bibliáról.

Galilei a hires olasz csillagász (1564—1641) írja: A szentírás nem hazudik, nem téved. Kijelentései igazak. A szentírás 1000-féle alakban 1000 oldalon fejezi ki ezt a nagy igazságot: Isten velünk!

Heine írja: Micsoda könyv! Nagyszabású és tág, mint a világ. Napfelkelte és napnyugta, születés és halál, az emberiség nagy drámája benne van ebben a könyvben.

KÜLMISSZIÓ

30 év.

Megjelent a „Chinas Millionen” novemberi számában.

Ez év november 13-án lesz 30 éve, hogy missziói munkánk megindult Hamburgban. Ebben az évben ünnepelhetjük 30 éves jubileumunkat. Barátaink bizonyo-

san velünk együtt fognak hálát adni az Úrnak, hogy olyan sok kegyelemben volt részük ez idő alatt kint a misszió területén és itthon is. Velünk együtt fogják kérni az Urat, hogy adjon bölcseséget a vezetéshez és ruházza fel odakint is bölcsességgel a testvéreket és őrizzen meg minket attól, hogy csak külső munkát végezzünk. Szentelje meg az ő munkájukat. Kérjük barátainkat, hogy tartsanak ki imáikban, hogy tapasztalják az meghallgattatás áldásait.

Az Úr eddig is csodálatosan meghallgatta az imáinkat, habár az útunk sokszor megpróbáltatásokon és önmegtadadason is vitt át.

Munkánk különböző területekre terjedt ki és a hazában is több ajtó nyílt meg számunkra. Tudjuk, hogy az Úr a vas-zárakat is feltörheti és utat nyit a pusztában.

Még meg szeretnénk köszönni barátaink imádkozó szeretetét és készséges segítségét.

*

Dr. Eitel írja Changából: „Két kínai segítőnkért kell különösen hálát adni az Úrnak. Az egyik Thao Mária nevű bibliás asszony. Nagyon gyenge nő, majdnem állandóan fájdalmai vannak. Az Úr különös tehetséget adott neki, hogy a gyengékkel és betegekkel foglalkozzék és hirdesse nekik az evangéliumot. Kommunizmus alatt megkötözve hurcolták végig az utcákon és majdnem agyonverték, de ő akkor is hű maradt Megváltójához.

Reggel, ha a kórházban megkezdődik a munka, az asszonyokkal foglalkozik. Tan evangélista pedig, a másik hű segítőtársunk, a férfiakkal. Traktátusokat osztogatnak és beszélnek az Evangéliumról. Sok szomszahuhozó lélekkel találkoznak. Az utóbbi időben jelentkezett egy apáca, aki 7 évig szolgált egy buddha templomban, de néhány

hét előtt otthagya a szolgálatát, mert Buddha nem adott neki békességet. Amikor az emberek jöslatokért mentek a templomba, megmondta nekik, hogy ne higgyenek azoknak a beszédeknek, amiket ott hallanak, mert az nem igaz. Erre megátkozták őt és megöléssel fenyegették. Most itt-ott segít és így keresi meg a mindennapi kenyerét. Hozzánk is a hátán hozott egy beteget, aki nem tudott volna különben eljönni. Egy kereskedő lakást adott neki a házában, de amikor meglátta nála azokat a traktátusokat, amelyeket a kórházban kapott, elvette tőle, a szeme láttára eltépte és kijelentette, hogy így nem lakhat tovább a házában. Mikor nem engedett, kitette a házából. Mindennap eljön a kórházba, dacára annak, hogy nem beteg. Azt mondja, hogy örül a szíve, ha azokat a könyveket olvashatja. Már imádkozik is.

Csodálatos néha megfigyelni, hogy Isten hogy keresi az egyes lelkeket. Egy Dschinné nevű betegünk volt a kórházban. Műtétnek kellett magát alávetnie. Mint hivatalnok felesége, kemény és elbizakodott volt és hallani sem akart az Evangéliumról. Ha áhitatot tartottunk a betegeknél, akkor néhány perc múlva eltűnt. Sokáig csinálta ezt így és mi nem tehattünk mást, mint imádkoztunk érte. Baja súlyosbodott és meg kellett még egyszer operálni. Milyen hálás volt most, amikor a szenvedésteljes éjszakákban ott voltunk mellette és imádkoztunk. Amikor egészségesen hazamehetett, úgy éreztük, hogy a jégkéreg megolvadt a szívében. Néha eljön összejöveleteinkre, de sajnos nagyon messze lakik. Utoljára azt mondta, hogy mindennap imádkozik és így remélhetjük, hogy Isten egészen elvégezheti munkáját a lelkében.

Tudakozzátok a Irásokat!

Nov. 16. Róm. 8:31-39. Jób. 14:1-5. Jób szívét mélyen áthatja az ember semmiségének tudata. Érti az emberi élet mulandóságát, az ember tehetetlenségét és tisztátalanságát. Tudja, hogy ha Isten perbe szállna vele s a maga ítélőszéke elé állítaná, el kellene vesznie az embernek. Az ilyen lelkek, mint Jób, érezték meg azt, hogy az emberiségnek Megváltóra van szüksége, mert a maga erejéből képtelen a bűn hatalma alól megszabadulni. S az ilyen emberekben mutathatta meg Isten már előre, a Megváltó földre jövelele előtt a maga megszabadító kegyelmét.

Nov. 17. Máté 24:15-28. I. Thess. 4:13-18. Ján. 5:19-29. Zsid. 10:32-39. Az Atya és a Fiú egy — mily világosan hirdeti az Úr Jézus ezt a nagy igazságot, amelyet még ma is kétségbe mer vonni sok magát kereszténynek tartó ember, akik Jézusban is csak embert látnak. Pedig az Atya és a Fiú olyan teljes egyöntetűséggel cselekszik egy és ugyanazt, amint azt csak egy lélek cselekedheti. És cselekszik a legnagyobb dolgokat, amiket csak Isten cselekedhetik, halott testek és halott lelkek megelevenítését. A mostani kegyelmi időben a halott lelkeknek kell megelevenedniök a Jézusban való hit által, hogy azután majd az Ő szavára kikelvén a koporsóból, az élet feltámadására jöjjenek elő a meghalt testeik is, ne pedig a kárhozat feltámadására.

Nov. 18. Zsolt. 139. És. 50. A próféta lelki szemei előtt megjelennek egyes vonások az eljövendő Messiás alakjából. Látja Őt, aki meg fogja nyugasztalni a megfáradtatokat és megterhelteket, aki vizsgálást fog hozni a szenvedőknek és gyászolóknak. De látja azt is, hogy a nagy Vizsgálónak magának is szenvednie kell. Engedelmisségének az lesz a következménye, hogy megverik, megcsúfolják, megyalázzák. De azt is látja, hogy az Atya nem hagyja el az Ő szent Fiát, hanem megsegíti s bűnhődniök kell azoknak, akik nem fogadják be az Ő általa hozott világgosságot, hanem továbbra is sötétségben járnak. De akik kijönnék a világgosságra, azok számára biztos támasz az Úr.

Nov. 19. Róm. 10:1-17. És. 51:1-16. Az Úrnak népe egykor minden baj nélkül száraz lábbal tudott átmenni a Vörös tengeren, amelynek habjai azután összecsapiak az őt üldöző egyiptomiak fölött. Így igéri az Úr az Ő lelki népének, az őbenne hívőknek, az Ő megváltottainak, hogy minden baj nélkül keresztülvezeti őket a földi életnek minden veszedelmén s örvendve és ujjongva vonulhatnak be majd Sionba, a mennyei hazába, ahol nem lesz

többé fájdalom, könnyhullatás. De mennyien megelégedeznek ma is erről a vigasztalásról! Mennyien felnek és rettegnek ma is testi és lelki veszedelmektől, ahelyett, hogy az Úrba vetnék bizodalmutkat s engednék, hogy az Ő kezeinek árnyéka födözze be őket. Óh, mennyi szenvedéstől megkímélnénk magunkat, ha igazán hinnénk!

Nov. 20. Róm. 11:1-10. És. 52:1-12. Amint növekszik Isten népének szenvedése, szorongattatása, olyan mértékben növekednek, erősödnek a vigasztalás forrásai is. Milyen hatalmas vigasztaló, bátorító, erősítő szóval szól itt az Úr az Ő népéhez! Közélegnek a hegyeken az örömondónak lábai, a békességről, a szabadulásról szóló hiraadással, felürte az Úr az Ő szent karját, hogy maga jöjjön népének szabadítására. De a néptől is megvárja, hogy készüljön a Vele való találkozáásra. „Tisztítsátok meg magatokat!” ez a felhívás hangzik, első sorban is a vezetőkhoz, akik az Úr edényeit hordozzák. Aki másokat az Úr elé akar vezetni, annak magának is tisztának kell lennie.

Nov. 21. Róm. 11:11—24. És. 52:13-53:1—12. A próféta látokai szemei előtt megjelenik az Úr, akinek vonásról-vonásra hű képét rajzolja, amint az valóban megjelent évszázadok mulva. De ez a kép nem olyan, amilyennek a zsidó nép a maga Messiását elképzelné szeretné. Nem harcias uralkodó, hanem szenvedő bárány az, amit Ésaiás a várakozó nép szemei elé rajzol. S ez a kép sem a próféciában, sem a valóságban nem vonzotta az embereket. Pedig az oltáron vérét kiontott Bárány lett, a mi Szabadítónkká! A felmagasztaltatás csak a szenvedés után következhetett. Ennek a Báránynak a nyomdokában csak úgy járhat, ha te is kész vagy fölvenni a keresztet.

Nov. 22. Róm. 11:25—36. És. 54:2-15. Az Úr haragja azok iránt, akik készek bűneiket megbánni, nem tart örökké. Fölgerjed a bűn ellen, a hűtelenség ellen, de minden megalázkodásra kész lecsillapulni. Vágyván-vágyiak az Úr arra, hogy engedetlen gyermekeinek megbocsáthasson, s irántuk való irgalmasságát megmutalhassa. Milyen forró szeretettel fordul itt is a megtevédi, de hozzá újra visszavágyó zsidó néphez! Éppen ilyen forró szeretettel várja ma is eltévedt, meglankadt, hűtlenné vált gyermekeit. Vissza, vissza az Úrhoz, bűnbánat és megalázkodás útján!

Nov. 23. Róm. 12. Zsolt. 126. Milyen öröm volt, mikor a nagy háború után visszatértek a fogságból rég nem látott, sokat szenvedett szeretteink! Milyen örömmel, hála-könnyek között ölelte keblére a saját édes apa és édes anya már talán elve-

szettnek hitt gyermekét. De mennyivel nagyobb öröm még, ha egy lelkileg eltévedt, a bűn rabságába jutott fiú szabadul meg a rettenetes láncokból s kerül haza bűnbánólag, összelörve az atyai házhoz. Ez nem csak földi szülőknek öröme, hanem ez legnagyobb öröme a mennyei Atyának s az Ő szent angyalainak. „Böjdogok, akik sirnak” — akik a bűnbánat könnyeft sirják, — „mert azok megvigasztaltatnak.”

Nov. 24. Máté 25:31—46. II. Thess. 1:3—10. Luk. 19:11—27. Jel. 2:8—11. Hűnek lenni mindhalálig, ez a keresztyennek élet-programja. Nemcsak fellobbanni, nemcsak néha-néha lelkesedni, nemcsak egyes dolgokban keresztyén elvek szerint szólni, vagy cselekedni, hanem mindenkor, mindenkiben, megpróbáltatásokon és szenvedéseken keresztül hűnek lenni, hűnek maradni. Az élet koronája csak az ilyenek számára tétetett el. Az élet koronája nem olyan olcsó dolog, amit egy kis sekélyes keresztyénséggel is el lehetne nyerni. Ára van neki, a te egész szived, egész lelked, egész tested, amelyeket át kell adnod az Urnak és az Ő kezében hagynod, mindhalálig való hűséggel.

Nov. 25. Zsolt. 141. És. 55. A legédebb hivatató szó ez, amellyel csak a legnagyobb szeretet szólhat, annak a szeretete, aki maga a szeretet. Ez a szeretet keresi, hivatgatja, várja az emberi lelkeket, ez kínálja nekik a maga örökkévaló javait a világnak értékelen, mulandó javai helyett. De olyan szeretet az, amely nem engedékeny, nem bünt palástoló, hanem határozott feltételeket szab és meg nem alkuszik. Nem a mi gondolatainknak kell teljesedniök, hanem az Őr gondolatainak, nem a mi utainknak érvényesülniök, hanem az Őr utainak. Ha ezeket elfogadjuk, akkor fogjuk érezni Isten szeretetének áldó hatásait.

Nov. 26. Róm. 13. És. 57:15—21. Nem csodálatos-e, hogy a magasságos és felséges, az örökkévaló és szent, lehajol az alázatos megtörtött szívekhez? Lehajol, hogy megelevenítse és meggyógyítsa őket, békességgel és hálaival töltse meg. Nem jobb-e alázatos szívűnek lenni, mint kevély hitetlennek? S mégis mennyien kevélykednek, mennyien utasítják vissza a feljűk nyújtott mentő kezét? Azért van a világban oly sok háborgás, nyugtalan-ság, békételenség. Oh, te háborgó szív, áldsd meg magadat és ragadd meg az Örökkévalónak feléd nyújtott segítő, mentő kezét!

Nov. 27. Róm. 14:1—18. És. 58. Mily sok mindenféle vallásos szertartást végeznek az emberek, ami nem kedves Isten

előtt! Erdemeket akarnak szerezni maguknak bűntörléssel. búcsújárással, jócselekedetekkel, és mindez nem használ. Az Isten bűnbocsátó kegyelmét semmiel sem lehet megvásárolni, vagy kiérdemelni. Azt csak ingyen kaphatják az alázatos, bűnbánó lelkek, akik hálaból, szeretetből a kegyelemért, amelyet kaptak, gyakorolják aztán az irgalmasság cselekedeteit. Az ilyenek előtt Isten parancsai többé nem kényszerítő kötelességek, hanem örömek és gyönyörűségnek forrásai. „Gyönyörködjél az Őrban és megadja néked szíved kéréseit.” (Zsolt. 37:4.)

Nov. 28. Róm. 15:1—13. És. 59. A meg nem hallgatott imádság mindig a mi bűneinknek a következménye. Nem azt kérjük, és nem úgy kérjük, hogy Isten meghallgathatna. S ez abból származik, hogy Istennel szemben nem foglaljuk el az igazán helyes álláspontot. Nem aláztuk meg magunkat eléggé, nem vagyunk elég engedelmesek, nem szakadtunk el minden bűnünktől. Ezek a dolgok elhomályosítják lelki szemünket s nem tudunk Isten gondolatai szerint imádkozni. Aki ezt megálta és megalázta magát, annak számára eljön a megváltás, annak szívében helyet foglal a Megváltó s megtanítja úgy imádkozni, hogy az Isten kedve szerint való legyen. „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt”, mondja a Megváltó. (Ján. 14:14.) A Megváltó nevében csak az tud kérni, akinek szívében ott él a Megváltó.

Nov. 29. Róm. 15:14—33. És. 60. Mi magunktól nem világíthatunk, csak Isten világossága által. De ezt a világosságot be kell fogadnunk, föl kell kelünk bűneinknek, hitetlenségünknek, közönyösségünknek álmából s így tenni magunkévá Istennek reánk áradó világosságát. Milyen felséges ígéretek tesz az Őr a világosság fiainak! Elárasztja őket minden gazdagsággal, s a világosságot, melyben járnak örökkévalóvá teszi. Az igazak napja soha le nem megy, „ösvényök útja olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.” (Péld. 4:18.)

Nov. 30. Róm. 16. Jer. 31:31—34. Az ó-szövetség, a törvény szövetsége, amelyet a bűnös ember áthágott, mert a maga erejéből nem tudta betölteni. Az új-szövetség a kegyelem szövetsége, amely erőt ad a törvénynek nem betű szerint, hanem lélek szerint való betöltésére. Mi az új-szövetség gyermekei vagyunk, éljünk tehát úgy, mint ilyenekhez illik: Isten megmentő, megtartó, megszentelő kegyelme alatt.

Vargha Gyuláné.